

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ.

Κέρκυρα, 12 76ρίου 1880.

Νεοσύλλεκτος χωρικός παρουσιάζεται εἰς τὴν πρωΐνην ἐπιθεώρησιν μὲ τὸ ὑποκάμισον καὶ τὸ ἐσώδρακον, ἀσκεπής, ἀνυποδητος καὶ μὲ ὄλον του τὸν ὄπλισμόν· ἡ ἀγανάκτησις τοῦ ἀξιωματικοῦ πνίγεται πρὸ τοῦ γελοίου τοῦ πράγματος καὶ μόλις οὗτος μηχανικῶς ἀποτείνει ἐρώτησιν.

— Κύριε λοχαγέ, *μὲκλεψαν*, ἀποκρίνεται ὁ στρατιώτης μετὰ θρηνώδους φωνῆς.

— Σέκλεψαν;

— Ναί, τὰ σκουτιά μου.

Καὶ δεκανεὺς παραλαμβάνει αὐτὸν ὅπως ἐξετάσῃ τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τόπου. Ἄλλ' ἕτερος παρουσιάζεται ἄνευ ὀπλισμοῦ.

— Διατί ἐσὺ ἄνευ ὀπλισμοῦ; ἐρωτᾷ ὀργίλως πλέον ὁ λοχαγός.

— Κύριε λοχαγέ *μὲκλεψαν*, ἀπαντᾷ στερεοτύπως καὶ ὁ δευτέρος στρατιώτης.

— Ἐδῶ λοιπὸν πρέπει νὰ ἐμφωλεῦῃ ληστεία!

Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα ἀπεδείχθη ἀπλούστερον· οἱ δυστυχεῖς οὗτοι στρατιῶται εἶχον πλανηθῇ ὡς πρὸς τοὺς θαλάμους τῶν οὕτως ὥστε, ἐνῷ ὁ εἷς ἀνεζήτει τὰ ἐφόδιά του ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ἐτέρου καὶ ἀπελπίζομενος περιεβάλλετο τὸν ξένον ὀπλισμόν, ἡμίγυμνος σπεύδων εἰς τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος, ταῦτα ἔμενον ἀνέπαφα ἐν τῇ θέσει των καὶ ὁ εἰσερχόμενος ἀναζητῶν τὸν κλαπέντα ὀπλισμόν του.

— Τί φυλάττεις ἐδῶ Κώστα; ἐρωτᾷ τις πελώριον τε-
λωνοφύλακα.

— Τὰ ἐμπορεύματά μου—καὶ δεικνύει ἡμίσειαν ἀπέ-
ναντι δωδεκάδα γεροντοκοριτσῶν.

— Εἶναι ὑποκείμενα;

— Εἶναι ὑπὸ διαμετακόμισιν.

— Βρὲ ἀδελφε, δὲ μοῦ λές, βγάζεις τοὺς κόπους σου ἀπὸ τὰ τηλεγραφήματα;

— Νὰ σοῦ πῶ Σπύρο, ὅ,τι δουλεῖς νὰ ἦναι ὅταν ξέρει κανεὶς νὰ τὴν μεταχειρισθῇ, οἰκονομεῖ τὰ στραβά του ἔξοδα.

— Ἀλήθεια—παρατηρεῖ τις—διότι δὲν πληρώνει τη-
λεγραφικά.

— Ἄμε πῶς; Τὰ περιστέρια του τὰ φέρουν;

— Βεβαίαια τὰ περιστέρια τῶν Ἀθηνῶν, αἱ ἐφημερίδες.

Καὶ ἀληθῶς ὅλα τὰ ἀσπουδαῖα τηλεγραφήματα τῶν Ἀθηνῶν καὶ ζήτη ὁ πόλεμος, μὴ δεκάραν λαμβάνονται ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ στιγματίσουν τὴν κακοήθη ταύτην καπηλείαν, ἄλλως δὲν ἐννοεῖται ἡ ἐβδομα-
διαία ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Κερκύρας βραδύτης.

Καὶ μία εἰδήσις διὰ τὸν φίλον Φαλέζ.

Ὁ διάβολος φαίνεται νὰ ἔχῃ ὥραίους ὀφθαλμούς, διότι κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ κ. Στεφανάκου αἱ γυναῖκες ἔχουν τοὺς ὥραιότερους ὀφθαλμούς.

Ἰταλὸς νεανίας καυχᾶται ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες εἶναι ἰδι-
καί του, διότι ὁ ὀφθαλμός του ἔχει τὴν δύναμιν νὰ δαμάζῃ

καὶ τὴν μᾶλλον ἀγέρωχον γυναικεῖαν φύσιν, τὴν ὁποῖαν ἤθελεν ἀτενίσει.

— Cosa strana! Siete adunque dominatore delle fiere?

Καὶ ἓνα στίχο γιὰ τὴ γραφούτα μου.

Μοῦ λένε καὶ μοῦ ξαναλὲν ἐκεῖν' αὐτὰ καὶ τοῦτα

Πῶς ὅτι ἡ ἀγάπη μου εἶν' τάχα μὴ φαρούτα.

Καλλίτερα· νὰ φοβηθῶ δὲν θάχω μὴ θυμώση

Καμμιά φορὰ σὰν τὴ φιλῶ κι' ἔλθῃ καὶ μὲ δαγκώση.

Νάτος.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ.

Παρίσιος, 22 76ρίου 1880.

Ἀντιπολίτευσις.

Λόγος ἐνὸς δημότου χωρίου τινὸς τῆς Γαλλίας ἀντιπολι-
τευομένου τὸν δήμαρχον.

Συμπολῖται!

Ὁ χρόνος ἀπέδειξεν ὅτι ὅλαι αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Δημάρ-
χου μας ἦσαν ψευδεῖς. Τί ἐπραξε, κύριοι, ὁ δήμαρχός μας
μέχρι τοῦδε; Οὐδὲν! ἀπολύτως οὐδέν!

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα, κύριοι, τῆς συγκοινωνίας παρατηρῶ
ὅτι εἴμεθα ὀπίσω ὅλων τῶν ἄλλων χωρίων· οὔτε μίαν γέ-
φυραν δὲν ἔχομεν.

Θὰ εἰπῇτε, κύριοι, ὅτι δὲν ἔχομεν ἀνάγκην γεφυρῶν, δι-
ότι δὲν ἔχομεν ἐν τῷ χωρίῳ οὔτε ποταμόν, οὔτε ρύακας.
Μάλιστα, εἶμαι σύμφωνος· ἀλλὰ ἀδιάφορον. Ἄς κατασκευά-
σῃ ὁ δήμαρχος γεφύρας, ἂν εἶνε ἄνθρωπος προνοητικὸς, καὶ
ἀκολούθως φροντίζομεν περὶ ποταμοῦ καὶ ρυάκων.

Δὲν ἔχομεν, κύριοι, ὦ αἴσχος, οὔτε ἓνα ὑπάλληλον σι-
δηροδρόμου, οὔτε τηλεγραφείου· ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ πολιτι-
σμός; Ἄς διορίσῃ ὁ κ. δήμαρχος τοὺς ἀναγκαίους ὑπαλ-
λήλους· κατόπιν φροντίζομεν περὶ σιδηροδρόμων καὶ τηλε-
γραφείων.

Τί ὠφελοῦν, ὦ συμπολῖται, οἱ πυροσβέσται σᾶς ἐρωτῶ,
μετὰ τὴν ἐκρηκτικὴν πυρκαϊᾶς; Τότε ὑπάρχει ὠφέλεια, ὅ-
ταν αἱ ἀντλῖαι εἶνε ἐτοιμαὶ πρὸ τῆς οἰκίας μίαν τοῦλάχισ-
τον ὥραν πρὶν τῆς ἐκρήξεως τῆς πυρκαϊᾶς. (Συγκίνησις).

Βλέπετε λοιπὸν, κύριοι, ὀφθαλμοφανῶς ὅτι οὐδόλως φρον-
τίζει ὁ δήμαρχός μας διὰ τὸν τόπον;

Ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως τῆς συγκοινωνίας τὴν πλειοψηφίαν
ἐν τῷ χωρίῳ ἀποτελοῦσιν αἱ χῆνες, τὰ γουρούνια, αἱ ὀρ-
νίθες.

Καὶ διατί; διότι δὲν δυνάμεθα νὰ τὰ πωλήσωμεν.

Ἐνας τόπος, κύριοι, ὅστις κατοικεῖται ἀπὸ τόσα ζῶα ἔ-
πρεπε νὰ εὐημερῇ.

Μόνον νὰ ἐπωλοῦσαμεν τὰ ἔντερα μας, τὰ πούπουλά μας,
τὰς γουρουνεῖους κεφαλὰς μας, θὰ εἴχομεν σπουδαῖον εἰσό-
δημα, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ εἴμεθα σήμερον τὸ πρῶτον τῆς
εὐδαιμονίας.

Ποῖος λοιπὸν εἶνε ὁ αἷτιος τῆς ἐλεεινῆς μας καταστά-
σεως; δὲν εἶνε ὁ δήμαρχος;

Λός. Ναί, ναί!!

Αὐτὸ ἤθελα νὰ σᾶς ἀποδείξω. Κάτω λοιπὸν ὁ Δήμαρχος!

Ἐπιστημονικὰ περίεργα.

ἢ τὸ μασκαρίλλικι τοῦ ἀνθρώπου.

Μεταξὺ τῶν ἀπείρων εἰδῶν τῆς παραφροσύνης ὑπάρχει